

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság
5.Bhar.344/2015/5. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2016. év február hó 19. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

V É G Z É S T:

A közúti baleset okozásának vétsége miatt a vádlott ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság 2.Bf.472/2015/4. számú ítéletét **helybenhagyja.**

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

A Monori Járásbíróság a megismételt eljárás során a 2014. szeptember 29. napján kihirdetett 6.B.323/2014/19. számú ítéletével a vádlott bűnösségét halálos közúti baleset okozásának vétségében (1978. évi IV. tv. 187.§ (1) és (2) bekezdés) állapította meg.

Ezért öt 5 hónap fogházbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását 1 év próbaidőre felfüggesztette.

A bíróság a vádlottat előzetesen mentesítésben részesítette.

Rendelkezett a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság a szakértő1 és a szakértő2 igazságügyi szakértő véleményére támaszkodva állapította meg a sértett balesetet megelőző haladási nyomvonalát akként, hogy a sértett a járdáról a parkoló gépkocsi hátsó része előtti füves területen található kockakövek között haladt le az útestre. A kockakövek közötti akadálytalan navigáció szükségképpen nagyobb figyelmet igényelt a sértettől, ezzel következésképpen elterelte a sértett figyelmét a T térről kihajtó forgalomról. Szintén a fenti egybehangzó két szakvélemény alapján állapította meg azt is, hogy a kerékpárral közlekedő sértettet vezetéstechnikai hiba terheli, míg a vádlott terhére 1,2 másodpercnyi észlelési késedelem róható, amelynek elmaradásával a baleset elkerülhető lehetett volna.

A járásbíróság megállapította, nem volt olyan körülmény, amely az észlelési késedelmet indokolná, így a vádlott fokozottabb körütekintés mellett a sértettet 1,2 másodperccel korábban észlelhette volna, és akkor a baleset sem következett volna be.

A fentiekre tekintettel bizonyítottnak látta, hogy a vádlott megszegte a KRESZ 28.§ (2) bekezdés b) pontjában írt közlekedési szabályt, ezzel elkövette a halálos közúti baleset gondatlan okozásának vétségét.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az ügyész a vádlott terhére, súlyosítás érdekében, a vádlott

és védője felmentésért jelentett be fellebbezést.

Az ügyész a perorvoslatát a bejelentett fellebbezés irányától részben eltérően, hatályon kívül helyezésre irányulóan indokolta. Előadta, hogy a járásbíróság a vádirati tényállástól eltérő tényállást állapított meg, bizonyos tényeket helytelenül rögzített, illetve további tényekre helytelenül következtetett, így az ítélet a Be 351.§ (2) bekezdés d) pontja alapján megalapozatlan. A megalapozatlanság körében elsőként azt adta elő, hogy a járásbíróság a sértett haladási nyomvonalának megállapításakor, a járdáról az útestre való lehaladás elfogadásával, pusztán a vádlott védekezésében előadott feltételezésből indult ki. A vádlottnak ezt a feltételezésen alapuló védekezését azonban semmilyen objektív bizonyíték nem támasztja alá, így az sem, hogy a szakértől a tárgyaláson ezt a haladási nyomvonalat tartotta valószínűbbnek az életszerűsége alapján.

Az ügyészség érvelése szerint a sértett elhalálása miatt a haladási nyomvonalának meghatározásakor az objektív bizonyítékokból kell kiindulni. Ilyen objektív bizonyítékként utalt a sértett lányának a tanúvallomására és az abból levonható következtetésre.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletének a sértett nyomvonalára és a vádlott észlelési késedelmére tett megállapításai helytelen ténybeli következtetésen alapulnak, megalapozatlanok, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére tett indítványt.

A Pest Megyei Főügyészség Bf.792/2012/5-6. számú átiratában a bejelentett ügyészi fellebbezést a hatályon kívül helyezésre irányulóan tartotta fenn, mivel a járásbíróság indokolási kötelezettségének nem tett eleget, ennél fogva ítélete a Be.351.§. (2) bekezdés b) pont II. fordulat a) és d) pontja alapján megalapozatlan.

Érvelése szerint a járdán akadály nélkül közlekedő sértettnek semmi oka nem volt a kereszteződés előtt, egy kifejezetten balesetveszélyes helyen kihajtani az útestre, ezért a sértettnek a járdáról váratlanul történő lehaladását ésszerűtlennek kell tekinteni, melyet pusztán műszaki számításokon kívül egyéb adat nem is támaszt alá.

Ezen túlmenően hivatkozott arra is, hogy a járásbíróság nem tett megállapítást a veszélyhelyzet kezdetére, az elkerülhetőség kérdésében sem foglalt állást, emellett a láthatóság, és észlelhetőség körében értékelés nélkül hagyta, hogy a Kft. tájékoztatása szerint, 2010. november hó 26. napján a közvilágítás bekapcsolási jel megadása 16. óra 20 perckor megtörtént, a lámpák pedig 5-8 perc alatt elérték a maximális fényáramot. Így a 16 óra 30 perckor bekövetkező baleset időpontjában a közvilágítás már teljes fényerővel, zavartalanul működött. Emellett nem tett megállapítást arra vonatkozóan sem, hogy a sértett első fényszórója nem működött, továbbá nem rögzítette a sértett sötét ruházatát, illetve a láthatósági mellény viselésének hiányát, amely körülmények a sértett észlelhetőségét befolyásolták még akkor is, ha mindez a vádlott büntetőjogi felelősségét alapvetően nem érinti.

Összességében a Pest Megyei Főügyészség az ügyészi fellebbezésben írtakkal egyező tartalommal tett indítványt az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére és új eljárás lefolytatására.

A Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2015. szeptember 17. napján kelt 2.Bf.472/2015/4. számú ítéletével a Monori Járásbíróság ítéletét megváltoztatta és a vádlottat a közúti baleset okozásának vétsége miatt (1978. évi IV. törvény 187.§ (1) és (2) bekezdés b) pontja) emelt vád alól felmentette. Határozatában megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a bizonyítékok okszerű, a logika szabályainak megfelelő, ám ugyanakkor indokolásában kiegészítést igénylő mérlegelésével állapította meg.

Utalt arra is, hogy a járásbíróság a baleset bekövetkezésének körülményeivel kapcsolatban nem minden releváns részletet rögzített, így a tényállás részben hiányos, ezért pontosításra és kiegészítésre szorul.

A törvényszék a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontja alkalmazásával a tényállást az iratok alapján illetve tényből további tényre következtetéssel kiegészítette, a vádlott késelemét érintő körben pedig az elsőfokú bíróság által a tényállásban rögzítettektől eltérő megállapítást is tett.

E kiegészítések - melyek döntően a szakértő2 és a szakértő1 igazságügyi műszaki szakértők megállapításain alapulnak - a másodfokú határozat 4. és 5. oldalán találhatók.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a járásbíróság a vádlott objektív adattal nem cáfolható védekezését is figyelembe véve helyesen foglalt állást akként, hogy objektív bizonyítékkal egyik nyomvonal sem zárható ki, e körben tehát a vádlott védekezése nem cáfolható, így azt a nyomvonalat fogadta el a tényállás alapjául, - mint a vádlott számára kedvezőbbet - , amely a sértettnek a járdáról történő lehaladását igazolja.

Ennek alapul vételével állapította meg a tényállásban a vádlott észlelési késelemét is. E körben figyelmen kívül hagyta azonban, hogy a szakértő2 szerint az 1,2 másodperces észlelési késelem csak abban az esetben állapítható meg a vádlott terhére, ha a vádlott a lehaladáskor éppen a sértett irányába, vagyis nem a szélvédőn keresztül előre, hanem balra tekint.

Hangsúlyozta a másodfokú bíróság, hogy a vádlott mindvégig következetesen adta elő, hogy a P út forgalmáról meggyőződött, a mindkét irányból érkező járművek elhaladását megvárta a kanyarodás megkezdése előtt. A vádlottnak ez az úgyszintén nem cáfolható és következetes előadása így arra enged következtetést, hogy a közlekedési helyzetet osztott figyelemmel,- nem kizárhatóan a fej elfordításával is együtt járó - tekintetváltásokkal mérte fel.

A törvényszék ennek elfogadása mellett az elsőfokú bíróságtól eltérően azt állapította meg, hogy a vádlottnak az osztott figyelem mellett történő haladásakor nem kellett balra tekintéskor feltétlenül észlelnie a sértettet, és terhére észlelési késelem sem róható.

Mindezek alapján a törvényszék álláspontja szerint nem nyert kétséget kizáróan bizonyítást a vád alapjául szolgáló sértetti haladási nyomvonal ténye, és az arra alapított észlelési késelem. Így nem állapítható meg kétséget kizáróan a fentiek alapján az sem, hogy a vádlott a terhére rótt KRESZ szabályszegést elkövette volna. Ezért a vádlottat az ellene emelt vád alól a Be.331.§ (1) bekezdése alapján, utalással a Be.6.§ (3) bekezdés b) pontjára a másodfokú bíróság, bizonyítottság hiányában felmentette.

A Budapest Környéki Törvényszék ítélete ellen bűnösség megállapítása és büntetés kiszabása végett az ügyész jelentett be fellebbezést. Álláspontja szerint a tényállás a Be. 388.§ (2) bekezdés I. fordulatára figyelemmel ki nem küszöbölhető megalapozatlanságban szenved. mivel a szürkület kezdetével, a kerékpár világítóberendezése működtetésének szükségességével, a sértett kerékpározási szokásainak feltárásával kapcsolatosan bizonyítás felvétele útján kiegészítésre szorul. Emellett érvelése szerint mind az elsőfokú, mond a másodfokú bíróság tévesen és az indokolási kötelezettségének elmulasztása mellett állapította meg a sértett haladási útvonalát. Emellett a másodfokú bíróság a vádlott vallomásában foglaltak ellenére állapította meg a szakértői véleményben rögzített hipotézisre támaszkodva az elsőfokú bíróságtól eltérően a vádlott elsőbbségadással kapcsolatos magatartását, valamint az ebből adódó észlelési késelemét is.

Ezért indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Budapest Környéki Törvényszék illetve a Monori Járásbíróság 6.B.323/2014/19. számú ítéletét a Be. 399.§ (2) bekezdés a) pontja és az (5) bekezdése alapján - mivel a Be. 388.§ (2) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság ítéletének

megalapozatlansága nem küszöbölhető ki - helyezze hatályon kívül és az elsőfokú bíróságot utasítsa új eljárásra.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.1121/2015/4. számú átiratában és képviselője harmadfokú nyilvános ülésen a bejelentett ügyészi fellebbezést módosított tartalommal tartotta fenn. Álláspontja szerint mind az elsőfokú, mind a másodfokú bíróság ítélete továbbra is megalapozatlan a Be. 351.§ (2) bekezdés a/ pontjában foglalt okból.

Bár az eddigi eljárások során öt igazságügyi műszaki szakértő is bevonásra került, azonban a tényállás mégis felderítetlen, mivel a sértett sérüléseinek nem tulajdonítottak kellő jelentőséget, ezért a mentősök, illetve az igazságügyi orvos-szakértő meghallgatására nem is került sor.

Kiemelte, hogy a nyomozás során beszerzett bonctani vélemény szerint a sértettnek a jobb oldalán voltak a sérülései, melyek igen nagy erejű, tompa erőbehatásra jöhettek létre.

Ugyanakkor utalt arra is, hogy a kerékpár különösebben mégsem rongálódott meg.

Ez a tény és a sérülések helye álláspontja szerint felveti annak lehetőségét, hogy a sértett a nagy erejű tompa erőbehatást nem a tehergépjárműtől, hanem az útestre történő eséskor szenvedte el úgy, hogy a jármű balról meglökte őt, és ennek következtében a jobb oldalával a földre esett.

Ez pedig felveti annak lehetőségét, hogy a sértettnek az ütközéskor a vádlott által vezetett jármű nem a jobb oldalára eshetett, következésképpen nem az volt a vádlott haladási nyomvonala, mint amit a másodfokú bíróság az ítéletben rögzített.

A rendelkezésre álló adatok szerint a mentősök kiérkezésekor a sértett a kerékpárral együtt, azon ülve feküdt az aszfalton, ezért a mentősök a kerékpárt elmozdították, majd visszahelyezték, így nyilvánvaló, hogy a helyszínen készült felvételek nem az elütéskori tényleges állapotot rögzítették.

Az ügyészség álláspontja szerint a tényállás megnyugtató tisztázása érdekében szükséges lett volna nem csak a műszaki szakértők véleményének összevetése, hanem jelenlétükben a mentősök és az igazságügyi orvos-szakértők meghallgatása is.

Tekintettel arra, hogy a Be.388.§ (2) bekezdése értelmében harmadfokú eljárásban nincsen helye bizonyításnak, indítványozta, hogy az ítéletábra a Be.399.§ (5) bekezdése alapján mind a Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság 2.Bf.472/2015/4. számú, mind az első fokon eljáró Monori Járásbíróság 6.B.323/2014/19. számú ítéletét helyezze hatályon kívül, és az elsőfokú bíróságot utasítsa - soron kívül - új eljárás lefolytatására.

A védő perbeszédében a másodfokú határozat helybenhagyását indítványozta. Álláspontja szerint ésszerűnek kell tekinteni a sértett haladási nyomvonalának a megkérdőjelezését, hiszen ha a sértett ténylegesen az útesten közlekedik, úgy a vádlottnak feltétlenül észlelnie kellett volna. Ezzel szemben teljesen életszerű, hogy a sértett - észlelve, hogy a vádlott által vezetett gépjármű elzárja a továbbhaladási útvonalát, irányt változtat és lehajt az útestre. Erre azonban a vádlottnak semmiképpen nem kellett számítania, annál is inkább, mert a balra kanyarodás tőle osztott figyelmet kívánt.

Hangsúlyozta a védő azt is, hogy a szakértő2 által kimunkált 1,2 sec észlelési késedelem csak akkor róható a vádlott terhére, ha folyamatosan balra néz a kanyarodás megkezdésekor. Ez pedig kizárt, hiszen a vádlottnak a védett útvonal mindkét irányú forgalmának figyelemmel kísérésére volt szüksége ahhoz, hogy a kanyarodást biztonságosan végre tudja hajtani.

Összességében a másodfokú ítélet helybenhagyását indítványozta

A bejelentett ügyészi fellebbezés nem alapos.

Az ügyész, a vádlott és a védő fellebbezése folytán megtámadott másodfokú határozatot a harmadfokú bíróság az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárással együtt a Be. 387.§ (1)

bekezdése alapján bírálta felül abból a szempontból is, hogy az eljárási szabályokat az első- és a másodfokú bírósági eljárásban betartották-e, illetve, hogy a másodfokú ítélet megalapozott-e vagy sem.

Ennek során megállapította, hogy az első és a másodfokú bíróság is maradéktalanul betartotta a vonatkozó perendi szabályokat és a megismételt eljárásra vonatkozó előírásokat az eljárása során.

Az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett bűncselekmény értékelése szempontjából a releváns bizonyítékokat feltárta, hatályon kívül helyező határozatában írott iránymutatásnak megfelelően új szakértőt rendelt ki a véleményekben szereplő ellentmondások feloldására, a helyszín megtekintése mellett ugyanakkor a balesettel érintett útszakaszon a A T tér átépítése okán helyszíni bizonyítási kísérlet nem volt lefolytatható. A tényállást a bizonyítékok okszerű, a logika szabályainak megfelelő, ugyanakkor indokolásában kiegészítést igénylő mérlegelésével állapította meg.

A törvényszék a tényállást a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontja alkalmazásával az iratok alapján illetve tényből további tényre következtetéssel kiegészítette és a vádlott késedelmét érintően az elsőfokú bíróság által a tényállásban rögzítettektől eltérő megállapítást tett.

Az ítéletábra azonban a Be.388.§ (1) és (2) bekezdésében írtak szerint eljárva megállapította, hogy a másodfokú ítéletben megállapított tényállás részben ellentétes a határozat jogi indokolásában kifejtettekkel, és a cselekmény jogi értékelésével is, hiszen a másodfokú bíróság bizonyítékok hiányában mentette fel a vádlottat, elfogadva, hogy nem kizárhatóan a sértett a járdáról, hirtelen irányt változtatva haladt le az úttestre.

Ezért az iratok tartalma alapján a másodfokú bíróság tényállás kiegészítését a következők szerint pontosítja, illetve helyesbíti.

Az 5. oldal első bekezdés 5. sorában a "nem működtette" kifejezés helyére az „első lámpáját nem működtette” kifejezést illeszti.

Az 5. oldal 6. sorában a továbbhaladni kifejezés után pontot illeszt, és az ezt követő mondatrészt valamint a következő mondatot az "összpontosítva" kifejezéssel bezárólag a jogi indokolásba utalja.

Az első bekezdés 13. sora - 10-11 km/h sebességgel elütötte - után a következő bekezdést illeszti be.

Az eljárás során azt nem lehetett kétséget kizáróan megállapítani, hogy a sértett a balesetet megelőzően kerékpárjával a P út járdáján, - arról az úttestre lehaladva - vagy az úttesten haladva érkezett-e a baleset helyszínére.

Az 5. oldal első bekezdésének további részét, valamint a 2. bekezdést a jogi indokoláshoz utalja.

Az így pontosított, kiegészített tényállás már összhangban áll az ítélet indokolásával így a Be. 388.§ (1) bekezdése alapján irányadó volt a harmadfokú eljárásban is.

A bizonyítékok körében a másodfokú határozat 5. oldal utolsó bekezdésétől a 7. oldal utolsó előtti bekezdéséig kifejtettekkel az ítéletábra maradéktalanul egyetértett.

Helyesen állapította meg mindkét bíróság, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok és az 5 igazságügyi gépjárműszakértői vélemény alapján sem lehet kétséget kizáróan rekonstruálni a balesetet megelőző helyzetet. Nem dönthető el ugyanis kétséget kizáróan, hogy a sértett a járdáról

haladt-e le - az út szélén parkoló jármű mögött - az útestre, vagy már azt megelőzően is folyamatosan az úttesten annak jobb szélén kerékpározott.

A Be.4.§ (2) bekezdésében írtakra figyelemmel helyesen járt el mind a Monori Járásbíróság, mind pedig a Budapest Környéki Törvényszék, amikor a vádlott javára kedvezőbb tényeket - a sértett járdáról történő lehaladásának lehetőségét - is vizsgálta, azt, mint egy nem kizárható verziót elfogadta, ugyanakkor tévedett, amikor ezt, mint kétséget kizáróan nem bizonyított tényként állapította meg. Ezért került sor ezeknek és az ezzel összefüggő megállapításoknak a jogi indokolás körébe történő utalására.

A szakértő1 és a szakértő2 szakértők egybehangzó megállapításai szerint ugyanis, nem cáfolható az a vádlotti előadás, amely szerint az álló helyzetben történő körütekintést követően történt meg a jármű elindítása, és e verzió szerint nem kizárhatóan csak ezt követően 1,6 sec-al később haladt le a sértett a járdáról az útestre.

Ez a szakértői megállapítás erősíti a vádlott mindvégig következetes vallomását, amely szerint az elindulását követően, azonban csak az elütést megelőző rövid idővel észlelte a szélvédőn keresztül az árnyékként behaladó sértettet.

Helyesen állapította meg a másodfokú bíróság azt is, hogy ebben az esetben a veszélyhelyzet a sértett útestre történő lehaladásának pillanatában alakult ki.

A szakértői számítások alapján megállapítható, hogy a vádlott által vezetett jármű elütési sebessége 10-11 km/h volt. Ezt a sebességet a tehergépkocsi 3,5 sec alatt érte el, vagyis ennyi idő kellett, hogy a vádlott a járművel az ütközési pontig érjen.

Mivel a vádlott által vezetett jármű már 1,6 sec ideje mozgásban volt, amikor nem kizárhatóan a sértett a járdáról lehaladt, megállapítható, hogy a sértett ez esetben az ütközésig 1,9 sec-ot tartózkodott az úttesten.

Helyesen emelte ki a másodfokú bíróság azt is, hogy a tehergépkocsi elindítását követően a vádlott figyelme szükségképpen megoszlott, hiszen mind a jobbról, mind pedig a balról érkező forgalmat figyelnie kellett.

Ebben az esetben a baleset előtt 1-1,2 sec idővel válhatott felismerhetővé a vádlott számára a sértett, de csak akkor, ha éppen akkor balra néz. Ez pedig az osztott figyelmére tekintettel kétséget kizáróan nem volt megállapítható, így a vádlott terhére észlelési késedelem lényegében nem róható.

Helyesen állapította meg a másodfokú bíróság, hogy a vádlott az elsőbbségadási kötelezettségének eleget tett, hiszen a kereszteződés előtt megállt, a jármű elindítását megelőzően felmérte a P utca forgalmát, biztosította a járművek elhaladását, majd elindult a gépkocsival.

Nyilvánvaló a tehergépkocsi méreteire is tekintettel, hogy a balra kanyarodás végrehajtása ezzel a járművel nem gyorsan végrehajtható manőver, fokozott körütekintést igényel, amely szükségessé teszi, hogy a jármű vezetője folyamatosan figyelje az előtte lévő forgalmi helyzetet.

Helyesen utalt a másodfokú bíróság arra is, hogy a P utca forgalmának felmérését és a jármű mozgásba hozatalát követően a vádlottnak nem is kellett számíthatnia arra, hogy a sértett a járdáról lehalad az útestre és ott folytatja tovább az útját.

Nem osztotta ellenben az ítéletábra a Fellebbviteli Főügyészség átiratában kifejtett álláspontját.

Szemben az átiratban foglaltakkal a nyomozati iratok 269. oldalán fellelhető esetlap szerint a mentősök a sértettet a kiérkezéskor az út közepén, háton fekve, eszméletlen állapotban találták.

A nyomozati iratok 95. oldalán található boncjegyzőkönyvben rögzítettek szerint a sértetten kétoldali szemkörüli vérömlenyt, jobb fülében és a garatban vért, a nyomozati iratok 89. oldalán rögzítettek szerint mindkét alsó és felső szemhéjon kékes szederjes elszíneződést, jobb oldalon a könyökízület elülső oldalsó felszínén kékes szederjes elszíneződést, a jobb comb középső harmadának alsó felszínén térképszerű kékes szederjes elszíneződést találtak, amely sérülések arra utalnak, hogy a sértett szemből ütközött a tehergépkocsinak.

A szemkörüli sérülések egyértelműen arra utalnak, hogy a sértett ezeket a sérüléseket szemből szenvedte el, hiszen oldalra eséskor a fejnek ez a területe nem sérülhet meg.

A nyomozati iratok 97. oldalán rögzítésre került az is, hogy a sérülések igen nagy erejű tompa erőbehatásra jöttek létre és keletkezhetek úgy, hogy a sértettet a menetirány szerinti jobb oldalról teherautóval elütötték.

Az elsőfokú iratok között a 15. sorszámú tárgyalási jkv. 2. oldal 2. bekezdésében rögzítésre került a szakértől igazságügyi gépjármű szakértő nyilatkozata, mely szerint a sértett combján a jobb oldali sérülés pont abban a magasságban van, amivel a tehergépkocsi érintkezhetett.

Ugyanezen jegyzőkönyv 10. oldal 6. bekezdésében került rögzítésre a szakértől-nek a vádlott észrevételére tett alábbi nyilatkozata:

"Az ütközés során a kerékpáros az ön útján haladt tovább, közben hozzáért az ön járművéhez. Nem földet éréskor sérült a sértett combja. Esetleg a lökhárítóhoz csapódhatott hozzá" a szakértől szakvéleményében továbbmenően a következők is szerepelnek:

"Mindkét nyomvonal esetén az kerül megállapításra, hogy a sértett balról akart elhaladni a vádlott járműve előtt, így nem lehetséges, hogy a sértettet baloldaltól éri az ütközés."

Mindezek az ítélet tábla álláspontja szerint kizárják annak a lehetőségét, hogy a sértettet a vádlott járműve baloldaltól lökte fel és azt is, hogy a sérülések a jobb oldalára történő zuhanásakor keletkeztek.

Kétségtelen, hogy az orvos-szakértők meghallgatására sem az elsőfokú, sem a másodfokú eljárás során nem került sor.

A fentiek alapján azonban a bíróság megnyugtatóan tudott állást foglalni abban a kérdésben, hogy az ügyészi átiratban szereplő feltételezés szerint sem a baleset, sem a sértett sérülései nem következhetek be az ügyészi átiratban foglalt feltevés szerint.

Végezetül megjegyzi az ítélet tábla azt is, hogy a baleset helyszínének megváltozására, az időmúlásra, az 5 műszaki szakértői vélemény elemzésére és az ellentétek feltárására is tekintettel - pusztán az orvos-szakértők meghallgatása és ennek eredményeként esetleg egy negyedik haladási nyomvonal feltárása - sem eredményezné a baleset pontos, ítéleti bizonyossággal is megállapítható rekonstrukcióját.

Összességében a Fővárosi Ítélet tábla a Budapest Környéki Törvényszék ítéletének 7. oldal utolsó előtti bekezdésétől kezdődően kifejtetteket maradéktalanul osztva helyesnek találta a bizonyítékok hiányában történő felmentő rendelkezést a Be.331.§ (1) bekezdés alapján utalással a Be.6.§ (3) bekezdés b) pontjában írtakra is, ezért a másodfokú bíróság határozatát a Be.397.§-a alapján helyes indokaira tekintettel helybenhagyta.

Budapest, 2016. év február 19. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

dr. Halász Irén sk.
előadó bíró

dr. Borbás Virág Bernadett sk.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 2.Bf.472/2015/4. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 5.Bhar.344/2015/5. számú végzése folytán 2016. év február hó 19. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2016. év február hó 19. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Czibere Éva
tisztviselő